

SUDETONEMECKÉ KRAJANSKÉ SDRUŽENÍ
V ČECHÁCH, NA MORAVĚ A VE SLEZSKU

ZAPSANÝ SPOLEK

Městský soud v Praze

Spálená 6/2

112 16 Praha 2

ID DS: snkabbm

Sp. zn.: 41 Cm 11/2016

Žalobce: Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, zapsaný spolek, IČO: 03998061
Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák, ID DS: ysw2u39

Zastoupen: Tomášem Pecinou, členem výkonného výboru, nar. 21. 4. 1966
Vodičkova 681/18, 110 00 Praha 1, ID DS: whehjsc

Žalovaná: Česká republika – Kancelář Senátu, IČO: 63839407
Valdštejnské nám. 17/4, 118 01 Praha 1, ID DS: 44iaeqj

Odvolání

žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. září 2017, č. j. 41 Cm 11/2016-57,
podané podle ustanovení § 201 *et seq.* občanského soudního řádu
(dále jen „OSŘ“)

Elektronicky

Soudní poplatek: 2 000 Kč; k výzvě soudu

Bez příloh

I. Rekapitulace

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. září 2017, č. j. 41 Cm 11/2016-57 (dále jen „*napadený rozsudek*“), byla zamítnuta žaloba, jíž žalobce brojí proti zásahu do své dobré pověsti (výrok I), a bylo rozhodnuto o nákladech řízení (výrok II).

[2] Neboť napadený rozsudek spočívá na chybném právním posouzení věci, žalobci nyní nezbývá než podat proti němu v celém rozsahu

o d v o l á n í

podle ustanovení § 201 *et seq.* OSŘ z důvodů podle § 205 odst. 2 písm. g) OSŘ a navrhnout, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II. Odvolací body

II.A Nedostatek aktivní věcné legitimace

[3] Soud I. stupně v napadeném rozsudku uvádí, že „*spolek žalobce ani jiné Sudetoněmecké krajanské sdružení resp. jejich činnost či aktivity nebyly v napadeném projevu zmíněny,*“ z čehož dovedl nedostatek aktivní věcné legitimace k podání žaloby na ochranu dobré pověsti právnické osoby na straně žalobce.

[4] Toto právní posouzení věci je však nesprávné, neboť nebere v úvahu ani kontext věci, ani žalobcem předestřenou judikaturu týkající se případu baseballové pálky opatřené na jednom konci nápisem „*Na cikány...*“

[5] Faktem je, že existuje jen velmi málo judikatury týkající se ochrany dobré pověsti právnické osoby, avšak protože je dána paralela mezi osobnostní sférou člověka a dobrou pověstí právnické osoby, není vyloučeno přiměřeně a analogicky využít relevantní judikaturu týkající se této oblasti. Zásah do práva na ochranu osobnosti způsobený romskému návštěvníku restaurace vystavením shora popsané pálky je obdobný tomu zásahu, který byl projevem předsedy senátu způsoben žalobcově dobré pověsti: není tu přímého, bezprostředního zásahu – tak jako není dána souvislost mezi obsahem nápisu na pálce a osobou žalobce-Roma, v projevu předsedy Senátu není žalobce-spolek přímo zmíněn – avšak hanlivý obsah projevu přesto do žalobcovy pověsti zasáhl, neboť s ohledem na autoritu, jíž se předseda Senátu ze svého úřadu *per fas et nefas* těší, je nikoli malá část populace utvrzována ve víře v plausibilitu toho pojetí výkladu vyhnání sudetoněmeckého obyvatelstva, které bylo dlouhodobě propagováno komunistickou státní mocí a které je v rozporu jak se samotnými historickými fakty,

tak není slučitelné s respektem a pietou k obětem poválečného genocidia československého obyvatelstva německého ethnického původu – tedy toho, co soud I. stupně v napadeném rozsudku eufemisticky a arci zcela v intencích komunistické terminologie nazývá „odsunem sudetských Němců“.

[6] Žalobce v průběhu procesního diskursu nastínil hypotetický případ *Společnosti přátel Lužice*, jež by rovněž byla oprávněně dotčena nepravdivými výroky týkajícími se historie Lužických Srbů, lze však konstruovat celou řadu dalších podobných případů: spolek thematisující problematiku Tibetu a jeho boje za získání nezávislosti by bezpochyby byl dotčen, jestliže by představitelé státu označili dalajlámu za zločince a mezinárodního teroristu, kurdské spolky by měly právo brojit proti tomu, kdyby vysoký státní úředník hrubě desinterpretoval dějiny turecko-kurdských vztahů, nebo – nejnověji – společnost česko-katalánské vzájemnosti by stěží mohla být oslyšena, pokud by se soudně bránila projevu českého státníka obsahujícímu nepravdivé a hanlivé výroky na adresu Katalánců a historie tohoto regionu.

[7] Soud I. stupně se s otázkou této analogie nijak nevyřadil, přičemž je dlužno zdůraznit, že neexistence prejudikatury řešící soudu předloženou právní otázkou nemůže být sama o sobě důvodem k zamítnutí žaloby: soud musí v takovém případě vytvořit judikaturu novou, respektuje přitom zejména ty kautely a právní principy, které jsou zakotveny v úvodních ustanoveních občanského zákoníku, jakož i zásady ústavní, na nichž tyto občanskoprávní kautely a principy spočívají.

[8] To ovšem městský soud neučinil, jeho rozsudek je co do odůvodnění kusý na samé hranici nepřezkoumatelnosti.

II.B Nepravdivé výroky v projevu Milana Štěcha

[9] Soud I. stupně se rozboru projevu předsedy Senátu podrobněji nevěnoval, toliko se vůči žalobci kriticky zmínil, že „je třeba posuzovat obsah napadeného článku či projevu v celém kontextu, nikoliv pouze vytrhovat jednotlivé pasáže.“

[10] Nic takového však žalobce nečiní, pečlivě rozlišuje ty části projevu, s nimiž se ztotožňuje, příkladmo samotnou myšlenku, že historii je třeba hodnotit kriticky a vyváženě, ty, jež představují demagogická tvrzení, proti nimž není arci dost dobře možné brojit žalobou, kupř. juxtaposici existence nacistických koncentračních táborů a sudetoněmeckého ethnika bez zdůraznění, že to nebyli sudetští Němci, kdo tyto tábory nechal zřídit a provozovat, nýbrž nacistické vedení Třetí Říše, a ty výroky, které jsou prokazatelně nepravdivé a za něž se žalobce po žalované oprávněně domáhá satisfakce ve formě omluvy.

II.C Náklady řízení

[11] Soud I. stupně konečně nesprávně přisoudil žalované právo na náhradu právního zastoupení advokátem, ačkoli takové zastoupení nebylo vzhledem k postavení orgánu, jenž za žalovanou jednal, ani nezbytné, ani účelné.

[12] K otázce přiznání nákladů zastoupení státu advokátem se nesčetněkrát vyjádřily nejvyšší soudy; příkladmo Ústavní soud uvedl v nález ze dne 6. května 2010, sp. zn. II. ÚS 3246/09, ECLI:CZ:US:2010:2.US.3246.09.1:¹

„...je třeba vždy přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu, neboť si lze představit, že předmětem sporu (jehož účastníkem je Česká republika) může být i právní problematika, která přímo nesouvisí s oblastí spravovanou ústředním orgánem státní správy, případně se jedná o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, problematiku s mezinárodním prvkem vyžadující znalosti cizího práva, eventuálně jazykové znalosti apod. V takových případech lze shledat postup orgánu státní správy, který zvolí pro své zastupování advokáta, který se na danou problematiku např. specializuje, za adekvátní. Nicméně i v těchto případech je třeba při rozhodování o povinnosti k úhradě nákladů specifické okolnosti případu řádně odůvodnit.“

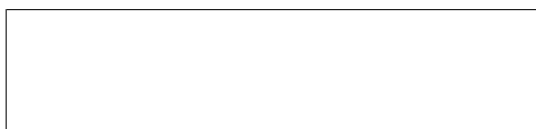
[13] V napadeném rozsudku však vysvětlení, proč bylo nezbytné přibrat advokáta, absentuje, a ostatně by jen stěží mohlo obstát s ohledem na to, že za žalovanou jedná Kancelář Senátu, jež rozhodně nedostatkem kvalifikovaných právníků netrpí: absurdnější než daný případ by mohlo být snad jen přiznat právo na náhradu nákladů zastoupení advokátem soudu.

III. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů je plně odůvodněn návrh, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V Praze dne 30. října 2017

*Sudetoněmecké krajanské sdružení v Čechách,
na Moravě a ve Slezsku, zapsaný spolek*

¹http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=2-3246-09_1